

Improvizace č. 17

Možná?
to co se mi zdálo
nebyl sen
a stálo m?lo
(a) nebyl jsem.

* * *

Není věcko zlato, co se blíská
v jasů slunečného spektra.
A když zavážu oči, dejme tomu,
neutronu v hlubinách tmy,
v labyrintu vědeckého metra.

Takové jsou sny.
Sny a zdání?
o magii, o litaních,
to už známe:
sny se zdají,
zdání klame.

Lodě nekřiví oblohu.
Hvězdy nepadají do dlaní
a já?že k nim nemohu
vylézt jen tak po laně.

Ale jak bylo krásné moje modré z nebe,
byť to byly věstky v letně duze.

Je strážně přijít o iluze.

Neschovám je do rukou?,
poztrácím je po zatáčkách.
Marnojedka a?aso?er v?erném h?vu
věcko skryjí ve svém ranci.
Neschovám je. Nemám?anci.

Děv co zvalo k tanci, dneska bere roha.

A tak b?m o iluze promarně maratón.
Jsa potrativ cit pro vkus, l?sku, v?ru v Boha,
v?ru v rozum a v pat?ch ty dva zlod?je.
A iluz? co mi zbyla
je m? plach? nad?je.